Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

1. august 2022*

»Præjudiciel forelæggelse – fælles asylpolitik – kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse – forordning (EU) nr. 604/2013 (Dublin III) – ansøgning om international beskyttelse indgivet af en mindreårig i den medlemsstat, hvor den mindreårige er født – denne mindreåriges forældre, der tidligere har opnået flygtningestatus i en anden medlemsstat – artikel 3, stk. 2 – artikel 9 – artikel 20, stk. 3 – direktiv 2013/32/EU – artikel 33, stk. 2, litra a) – antagelse af ansøgningen om international beskyttelse til realitetsbehandling og ansvaret for behandlingen af denne ansøgning«

I sag C-720/20,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Verwaltungsgericht Cottbus (forvaltningsdomstolen i Cottbus, Tyskland) ved afgørelse af 14. december 2020, indgået til Domstolen den 24. december 2020, i sagen

RO, retligt repræsenteret,

mod

Bundesrepublik Deutschland,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, L. Bay Larsen, afdelingsformændene A. Arabadjiev, A. Prechal, K. Jürimäe, S. Rodin, I. Ziemele og J. Passer (refererende dommer) samt dommerne M. Ilešič, M. Safjan, D. Gratsias, M.L. Arastey Sahún, M. Gavalec, Z. Csehi og O. Spineanu-Matei,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitssekretær: kontorchef D. Dittert,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 14. december 2021,

* Processprog: tysk.

efter at der er afgivet indlæg af:

– RO, retligt repræsenteret, ved Rechtsanwalt V. Gerloff,

– den tyske regering ved J. Möller og R. Kanitz, som befuldmægtigede,

– den belgiske regering ved M. Jacobs og M. Van Regemorter, som befuldmægtigede,

– den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato W. Ferrante,

– den nederlandske regering ved M.K. Bulterman, A. Hanje, M.J. Langer og M.A.M. de Ree, som befuldmægtigede,

– den polske regering ved B. Majczyna, som befuldmægtiget,

– Europa-Kommissionen ved C. Cattabriga, L. Grønfeldt og M.C. Ladenburger, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 24. marts 2022,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31, herefter »Dublin III-forordningen«), og navnlig denne forordnings artikel 20, stk. 3, samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60, herefter »proceduredirektivet«) og navnlig dette direktivs artikel 33, stk. 2, litra a).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem RO, en mindreårig, der er retligt repræsenteret, og Bundesrepublik Deutschland (Forbundsrepublikken Tyskland) vedrørende afvisningen af at antage ansøgningen om international beskyttelse for denne mindreårige – der er født i denne medlemsstat, og hvis forældre og fem søskende før RO's fødsel blev indrømmet international beskyttelse i en anden medlemsstat – til realitetsbehandling.

Retsforskrifter

EU-retten

Forordning (EF) nr. 343/2003

3 Artikel 16, stk. 1, litra c), i Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne (EUT 2003, L 50, s. 1), bestemte:

»Den medlemsstat, der efter denne forordning er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, er forpligtet til […] på de betingelser, der er fastsat i artikel 20, at tilbagetage en asylansøger, hvis ansøgning er under behandling, og som opholder sig på en anden medlemsstats område uden at have fået tilladelse til det.«

4 Forordning nr. 343/2003 blev ophævet og erstattet af Dublin III-forordningen.

Dublin III-forordningen

5 Følgende fremgår af 4., 5. og 14. betragtning til Dublin III-forordningen:

»(4) I konklusionerne fra Tammerfors præciseres det […], at det fælles europæiske asylsystem på kort sigt bør omfatte en klar og brugbar metode til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.

(5) En sådan metode bør baseres på kriterier, der er objektive og retfærdige for både medlemsstaterne og de pågældende personer. Den bør især gøre det muligt hurtigt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, for at sikre en effektiv adgang til procedurerne om meddelelse af international beskyttelse og for ikke at bringe målet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse i fare.

[…]

(14) I overensstemmelse med den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder [underskrevet den 4. november 1950 i Rom] og med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder bør hensynet til familielivet indgå som et primært hensyn i forbindelse med medlemsstaternes anvendelse af denne forordning.«

6 Dublin III-forordningen fastsætter i henhold til dens artikel 1 »kriterierne og procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne«.

7 Forordningens artikel 2 med overskriften »Definitioner« fastsætter:

»I denne forordning forstås ved:

[…]

c) »ansøger«: en tredjelandsstatsborger eller statsløs, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, som der endnu ikke er truffet endelig afgørelse om

[…]

f) »person med international beskyttelse«: en tredjelandsstatsborger eller statsløs, som har fået international beskyttelse som defineret i artikel 2, litra a), i [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9)]

g) »familiemedlemmer«: for så vidt familien allerede eksisterede i hjemlandet, følgende medlemmer af ansøgerens familie, der opholder sig på medlemsstaternes område:

[…]

såfremt personen med international beskyttelse er mindreårig og ugift: ansøgerens far, mor eller en anden voksen, der er ansvarlig for den pågældende i henhold til loven eller ifølge praksis i den medlemsstat, hvor personen med international beskyttelse opholder sig

[…]«

8 Forordningens kapitel II med overskriften »Almindelige principper og garantier« indeholder bl.a. artikel 3 med overskriften »Adgang til proceduren for behandling af en ansøgning om international beskyttelse«, hvis stk. 1 og stk. 2, første afsnit, bestemmer:

»1. Medlemsstaterne behandler enhver ansøgning om international beskyttelse fra en tredjelandsstatsborger eller statsløs, der indgiver en ansøgning på en af medlemsstaternes område […]. En ansøgning behandles kun af den medlemsstat, som er ansvarlig efter kriterierne i kapitel III.

2. Kan det ikke på grundlag af kriterierne i denne forordning afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, er det den første medlemsstat, som ansøgningen om international beskyttelse indgives til, der er ansvarlig for behandlingen.

[…]«

9 Dublin III-forordningens kapitel III med overskriften »Kriterier til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig« indeholder bl.a. denne forordnings artikel 7, 9 og 10.

10 Denne forordnings artikel 7 med overskriften »Kriteriernes rækkefølge« bestemmer i stk. 1:

»Kriterierne for afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, finder anvendelse i den rækkefølge, der er fastsat i dette kapitel.«

11 Dublin III-forordningens artikel 9 med overskriften »Familiemedlemmer, som er personer med international beskyttelse« foreskriver:

»Hvis ansøgeren, uanset om familien i forvejen var stiftet i hjemlandet, har et familiemedlem, der har fået tilladelse til at opholde sig som en person med international beskyttelse i en medlemsstat, er det denne medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, forudsat at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom.«

12 Forordningens artikel 10 med overskriften »Familiemedlemmer, som er ansøgere om international beskyttelse« bestemmer:

»Hvis ansøgeren har et familiemedlem i en medlemsstat, om hvis ansøgning om international beskyttelse i den pågældende medlemsstat der endnu ikke er truffet en første afgørelse med hensyn til substans, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, forudsat at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom.«

13 Forordningens kapitel IV med overskriften »Afhængige personer og diskretionære klausuler« indeholder bl.a. artikel 17 med overskriften »Diskretionære klausuler«, hvis stk. 2 fastsætter:

»Den medlemsstat, hvor en ansøgning om international beskyttelse er indgivet, og som gennemfører proceduren til fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, eller den ansvarlige medlemsstat, kan når som helst, inden der træffes en første substansafgørelse, anmode en anden medlemsstat om at overtage en ansøger med henblik på at sammenføre familierelationer, af humanitære årsager, navnlig baseret på familiemæssige eller kulturelle hensyn, selv om denne anden medlemsstat ikke er ansvarlig efter kriterierne i artikel 8-11 og 16. De pågældende skal give deres skriftlige samtykke.

[…]«

14 Denne forordnings kapitel VI med overskriften »Procedurer for overtagelse og tilbagetagelse« indeholder i afdeling I med overskriften »Indledning af proceduren« artikel 20, der har samme overskrift som denne afdeling, og som bestemmer:

»1. Proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, indledes, så snart en ansøgning om international beskyttelse indgives for første gang i en medlemsstat.

2. En ansøgning om international beskyttelse betragtes som indgivet på det tidspunkt, hvor en af ansøgeren indgivet formular eller en af myndighederne udfærdiget rapport er kommet den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder i hænde. I tilfælde, hvor der ikke er tale om en skriftlig ansøgning, skal tidsrummet mellem ansøgerens hensigtserklæring og udfærdigelsen af en rapport være så kort som muligt.

3. Ved anvendelsen af denne forordning betragtes den situation, som et mindreårigt barn, der ledsager ansøgeren, og som falder ind under definitionen af et familiemedlem, befinder sig i, som værende uløseligt forbundet med den situation, som den pågældendes familiemedlem befinder sig i, og ansvaret for denne situation påhviler den medlemsstat, som er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse fra det pågældende familiemedlem, selv når den mindreårige ikke selv er ansøger, forudsat at det tjener den mindreåriges tarv bedst. På samme måde behandles børn født efter ansøgernes ankomst til medlemsstaternes område, uden at det er nødvendigt at indlede en ny procedure for overtagelse af ansvaret for dem.

[…]«

15 Afdeling II i samme kapitel VI med overskriften »Procedurer for anmodninger om overtagelse« indeholder bl.a. artikel 21 med overskriften »Indgivelse af en anmodning om overtagelse«, som i stk. 1, første afsnit, fastsætter:

»Hvis en medlemsstat, som en ansøgning om international beskyttelse indgives til, mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, kan den snarest muligt og under alle omstændigheder inden for en frist på tre måneder efter, at ansøgningen er indgivet, jf. artikel 20, stk. 2, anmode denne anden medlemsstat om at overtage ansøgeren.«

Proceduredirektivet

16 43. betragtning til proceduredirektivet har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne bør undersøge substansen i samtlige ansøgninger, dvs. vurdere om den pågældende ansøger kan anerkendes med henblik på international beskyttelse i henhold til [direktiv 2011/95], medmindre andet er fastsat i nærværende direktiv, navnlig hvis det med rimelighed kan antages, at et andet land ville foretage undersøgelsen eller yde tilstrækkelig beskyttelse. Især bør medlemsstaterne ikke være forpligtet til at vurdere substansen i en ansøgning om international beskyttelse, hvis et første asylland har givet ansøgeren flygtningestatus eller på anden vis ydet tilstrækkelig beskyttelse, og ansøgeren vil kunne tilbagetages til det pågældende land.«

17 Direktivets artikel 33, der har overskriften »Ansøgninger, der kan afvises«, bestemmer:

»1. Ud over tilfælde, hvor en ansøgning i overensstemmelse med [Dublin III-forordningen] ikke behandles, behøver medlemsstaterne ikke at tage stilling til, hvorvidt ansøgeren kan anerkendes med henblik på international beskyttelse i henhold til [direktiv 2011/95], hvis en ansøgning i henhold til denne artikel afvises.

2. Medlemsstaterne kan udelukkende afvise en ansøgning om international beskyttelse, hvis:

a) en anden medlemsstat har indrømmet international beskyttelse

[…]«

Tysk ret

18 § 29, stk. 1, nr. 1, litra a), i Asylgesetz (asylloven) af 26. juni 1992 (BGB1.1992 I, s. 1126) i den affattelse, der blev offentliggjort den 2. september 2008 (BGB1. 2008 I, s. 1798) med overskriften »Ansøgninger, der kan afvises« bestemmer:

»(1) En asylansøgning afvises, hvis:

1. en anden stat

a) i henhold til [Dublin III-forordningen], […]

er ansvarlig for asylproceduren

[…]«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

19 Den 19. marts 2012 opnåede forældrene og de fem søskende til sagsøgeren i hovedsagen, der alle er statsborgere i Den Russiske Føderation, flygtningestatus i Polen.

20 I december 2012 forlod de denne medlemsstats område for at rejse til Tyskland, hvor de indgav ansøgninger om international beskyttelse.

21 Den 25. april 2013 anmodede Forbundsrepublikken Tyskland Republikken Polen om at tilbagetage disse personer på grundlag af artikel 16, stk. 1, litra c), i forordning nr. 343/2003.

22 Den 3. maj 2013 afviste Republikken Polen at imødekomme denne anmodning med den begrundelse, at de nævnte personer allerede var indrømmet international beskyttelse på Republikken Polens område.

23 Ved afgørelse af 2. oktober 2013 afviste Forbundsrepublikken Tyskland at realitetsbehandle ansøgningerne om international beskyttelse fra disse personer på grund af den flygtningestatus, som de allerede havde opnået i Polen, og pålagde dem at forlade tysk område, idet de ellers ville blive udsendt.

24 Den 7. november 2014 blev denne afgørelse annulleret for så vidt angår påbuddet om at forlade tysk område og udsendelse i tilfælde af manglende overholdelse af påbuddet.

25 Den 7. marts 2018 indgav sagsøgeren i hovedsagen, der er født i Tyskland den 21. december 2015, og som ligesom sine forældre og fem søskende er statsborger i Den Russiske Føderation, en ansøgning om international beskyttelse til de tyske myndigheder.

26 Ved to afgørelser fra Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (forbundsmyndigheden for migration og flygtninge, Tyskland), der blev truffet henholdsvis den 14. februar 2019 og den 19. marts 2019, fik forældrene til sagsøgeren i hovedsagen og dennes søskende endnu en gang påbud om at forlade tysk område, idet de ellers ville blive udsendt, på grund af den internationale beskyttelse, som de allerede var indrømmet i Polen. Den sag, der er anlagt til prøvelse af disse afgørelser, verserer stadig.

27 Ved afgørelse af 20. marts 2019 afviste forbundsmyndigheden for migration og flygtninge at realitetsbehandle den ansøgning om international beskyttelse, som sagsøgeren i hovedsagen havde indgivet, på grundlag af § 29, stk. 1, nr. 1, litra a), i asylloven, sammenholdt med Dublin III-forordningens artikel 20, stk. 3, andet punktum.

28 Sagsøgeren i hovedsagen har anlagt sag til prøvelse af denne afgørelse ved den forelæggende ret. Ifølge denne ret er der ikke blevet indledt nogen procedure til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig i henhold til Dublin III-forordningen, for så vidt angår den ansøgning om international beskyttelse, som sagsøgeren i hovedsagen har indgivet. Under disse omstændigheder ønsker den forelæggende ret oplyst, om Forbundsrepublikken Tyskland i henhold til Dublin III-forordningen er den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af sagsøgeren i hovedsagens ansøgning om international beskyttelse, og om denne medlemsstat i bekræftende fald ikke desto mindre har ret til at afvise at realitetsbehandle denne ansøgning.

29 På denne baggrund har Verwaltungsgericht Cottbus (forvaltningsdomstolen i Cottbus, Tyskland) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 20, stk. 3, i [Dublin III-forordningen] i betragtning af det EU-retlige mål om at undgå sekundære bevægelser samt det generelle princip om familiens enhed, som kommer til udtryk i denne forordning, anvendes analogt i en situation, hvor et mindreårigt barn og dets forældre ansøger om international beskyttelse [i den samme medlemsstat], men forældrene allerede har opnået international beskyttelse i en anden medlemsstat, mens barnet [blev] født i den medlemsstat, hvor det har ansøgt om international beskyttelse?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal det mindreårige barns asylansøgning ikke behandles i henhold til [Dublin III-forordningen], og skal der udstedes en afgørelse om overførsel i henhold til forordningens artikel 26 [begrundet i], at det eventuelt er den medlemsstat, hvor forældrene nyder international beskyttelse, der er ansvarlig for at behandle det mindreårige barns ansøgning om international beskyttelse?

3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Finder artikel 20, stk. 3, i [Dublin III-forordningen] også analog anvendelse, for så vidt som det i denne bestemmelses andet punktum fastsættes, at det ikke er nødvendigt at indlede en ny procedure for overtagelse af ansvaret for børn født efter ansøgernes ankomst til medlemsstaternes område, selv om der i så fald er risiko for, at værtsmedlemsstaten ikke har kendskab til en eventuel modtagelsessituation for det mindreårige barn eller ud fra sin administrative praksis afviser en analog anvendelse af artikel 20, stk. 3, i forordning[en], og det mindreårige barn dermed risikerer at blive en »refugee in orbit«?

4) Kan der, såfremt det andet og det tredje spørgsmål besvares benægtende, over for et mindreårigt barn, som har ansøgt om international beskyttelse i en medlemsstat, udstedes en afgørelse [om at afvise at realitetsbehandle ansøgningen] i overensstemmelse med en analog anvendelse af artikel 33, stk. 2, litra a), i [proceduredirektivet], også [selv om] barnet [ikke selv] nyder international beskyttelse i en anden medlemsstat, men dette er tilfældet for dets forældre?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

30 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 20, stk. 3, i Dublin III-forordningen, henset til forordningens formål om at forhindre sekundære bevægelser og opretholdelse af den grundlæggende ret til respekt for familielivet og navnlig familiens enhed, skal fortolkes således, at bestemmelsen finder analog anvendelse på den situation, hvor en mindreårig og dennes forældre – selv om den mindreåriges forældre allerede har en ret til international beskyttelse i en anden medlemsstat – indgiver ansøgninger om international beskyttelse i den medlemsstat, hvor denne mindreårige er født.

31 I denne henseende bemærkes, at Dublin III-forordningens artikel 20, der har overskriften »Indledning af proceduren«, og som indgår i denne forordnings kapitel VI med overskriften »Procedurer for overtagelse og tilbagetagelse«, i stk. 3, første punktum, bestemmer, at ved anvendelsen af denne forordning betragtes den situation, som et mindreårigt barn, der ledsager ansøgeren, og som falder ind under definitionen af et familiemedlem, befinder sig i, som værende

uløseligt forbundet med den situation, som den pågældendes familiemedlem befinder sig i, og ansvaret for denne situation påhviler den medlemsstat, som er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse fra det pågældende familiemedlem, selv når den mindreårige ikke selv er ansøger, forudsat at det tjener den mindreåriges tarv bedst. Andet punktum i denne artikel 20, stk. 3, præciserer, at på samme måde behandles børn født efter ansøgernes ankomst til medlemsstaternes område, uden at det er nødvendigt at indlede en ny procedure for overtagelse af ansvaret for dem.

32 Det følger af den klare ordlyd af Dublin III-forordningens artikel 20, stk. 3, at denne bestemmelse forudsætter, at den mindreåriges familiemedlemmer stadig har status som »ansøger« som omhandlet i denne forordnings artikel 2, litra c), og at bestemmelsen derfor ikke regulerer situationen for en mindreårig, der er født efter at disse familiemedlemmer har opnået international beskyttelse i en anden medlemsstat end den, hvor den mindreårige er født og opholder sig med sin familie.

33 I modsætning til hvad den tyske regering har gjort gældende, er det i denne henseende i øvrigt uden betydning, om de nævnte familiemedlemmer har indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse i sidstnævnte medlemsstat, og om denne medlemsstat har afvist at realitetsbehandle sådanne ansøgninger før eller efter fødslen af den pågældende mindreårige. Det skal nemlig bemærkes, at en medlemsstat ikke gyldigt inden for de proceduremæssige rammer, der er fastlagt i nævnte forordning, kan anmode en anden medlemsstat om at overtage eller tilbagetage en tredjelandsstatsborger, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse i den førstnævnte medlemsstat efter at være blevet indrømmet international beskyttelse i den sidstnævnte medlemsstat (jf. i denne retning dom af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 78).

34 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt Dublin III-forordningens artikel 20, stk. 3, ikke desto mindre kan finde analog anvendelse på en situation som den i hovedsagen omhandlede, skal det bemærkes, således som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 28 i forslaget til afgørelse, at situationen for en mindreårig, hvis familiemedlemmer er ansøgere om international beskyttelse, og situationen for en mindreårig, hvis familiemedlemmer allerede er omfattet af en sådan beskyttelse, ikke er sammenlignelige i forbindelse med den ordning, der er indført ved Dublin III-forordningen, idet begreberne »ansøger« og »person med international beskyttelse«, der er defineret i henholdsvis artikel 2, litra c) og f), i denne forordning, nemlig omfatter særskilte retlige statusser, der reguleres af særskilte bestemmelser i forordningen.

35 I denne henseende har EU-lovgiver, således som generaladvokaten har anført i samme punkt i forslaget til afgørelse, sondret mellem situationen for en mindreårig, hvis familiemedlemmer allerede er personer med international beskyttelse i medlemsstat som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 9, og situationen for en mindreårig, hvis familiemedlemmer er ansøgere om international beskyttelse som omhandlet i denne forordnings artikel 10 og artikel 20, stk. 3.

36 I den første af disse situationer, der svarer til den i hovedsagen omhandlede, ville en analog anvendelse af Dublin III-forordningens artikel 20, stk. 3, på den pågældende mindreårige fratage såvel den pågældende mindreårige som den medlemsstat, der har indrømmet denne mindreåriges familiemedlemmer international beskyttelse, anvendelsen af de procedurer, der er fastsat i denne forordning.

37 En analog anvendelse af Dublin III-forordningens artikel 20, stk. 3, andet punktum, på en sådan mindreårig ville navnlig have til følge, at den mindreårige kunne gøres til genstand for en afgørelse om overførsel, uden at der blev indledt en procedure for overtagelse af ansvaret for denne mindreårige. Den i Dublin III-forordningens artikel 20, stk. 3, andet punktum, fastsatte fritagelse for at indlede en procedure for overtagelse af ansvaret for den mindreårige, der er født efter ansøgerens ankomst til medlemsstaternes område, forudsætter imidlertid, at den mindreårige bliver omfattet af den procedure, der er indledt vedrørende den mindreåriges familiemedlemmer, og at denne procedure verserer, hvilket netop ikke er tilfældet, når disse familiemedlemmer allerede har opnået international beskyttelse i en anden medlemsstat.

38 Den omstændighed, at den medlemsstat, hvor den mindreårige er født, ved en analog anvendelse af Dublin III-forordningens artikel 20, stk. 3, andet punktum, tillades at træffe en afgørelse om overførsel uden nogen form for overtagelsesprocedure, ville desuden bl.a. føre til en omgåelse af den frist, der i denne henseende er fastsat i denne forordnings artikel 21, stk. 1, første afsnit, og til, at den medlemsstat, der har indrømmet familiemedlemmerne international beskyttelse forud for dette barns fødsel, modtager en sådan afgørelse om overførsel, selv om denne medlemsstat ikke er blevet underrettet om den eller har haft mulighed for at erkende at være ansvarlig for behandlingen af den nævnte mindreåriges ansøgning om international beskyttelse.

39 Det skal i øvrigt bemærkes, at EU-lovgiver har fastsat specifikke regler i de tilfælde, hvor den procedure, der er indledt vedrørende den mindreåriges familiemedlemmer, er afsluttet, og hvor disse familiemedlemmer derfor ikke længere er ansøgere som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 2, litra c), men har ret til at opholde sig som personer med international beskyttelse i en medlemsstat. Denne situation reguleres bl.a. ved forordningens artikel 9.

40 Dublin III-forordningens artikel 9 foreskriver nemlig, at hvis ansøgeren, uanset om familien i forvejen var stiftet i hjemlandet, har et familiemedlem, der har fået tilladelse til at opholde sig som en person med international beskyttelse i en medlemsstat, er det denne medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, forudsat at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom.

41 Som visse af procesdeltagerne har anført i retsmødet, udelukker den omstændighed, at anvendelsen af det kriterium til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, som er indeholdt i Dublin III-forordningens artikel 9, er underlagt den udtrykkelige betingelse, at de pågældende personer skriftligt har udtrykt ønske herom, anvendelsen af dette kriterium, når der ikke er blevet udtrykt et sådant ønske. Denne situation kan bl.a. opstå, når den pågældende mindreåriges ansøgning om international beskyttelse er blevet indgivet efter dennes families uregelmæssige sekundære bevægelse fra en første medlemsstat til den medlemsstat, hvor denne ansøgning er blevet indgivet. Dette forhold ændrer imidlertid ikke ved den omstændighed, at EU-lovgiver med denne artikel 9 har fastsat en bestemmelse, der netop omfatter en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor en ansøgers familiemedlemmer ikke længere selv er ansøgere, men allerede er blevet indrømmet international beskyttelse i en medlemsstat.

42 Henset til den klare ordlyd af forordningens artikel 9 kan kravet om skriftlig tilkendegivelse af de pågældende personers ønske, som kræves i henhold til denne artikel, desuden ikke fraviges. Forhindringen af sekundære bevægelser, der, som Domstolen har fastslået (dom af 2.4.2019, H. og R., C-582/17 og C-583/17, EU:C:2019:280, præmis 77), udgør et af de formål, der forfølges med Dublin III-forordningen, kan således ikke begrunde en anden fortolkning af denne artikel.

43 Det samme gør sig gældende for så vidt angår den procedure, der er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 2, hvorefter den medlemsstat, hvor en ansøgning om international beskyttelse er indgivet, når som helst, inden der træffes en første substansafgørelse, kan anmode en anden medlemsstat om at overtage ansøgeren om international beskyttelse med henblik på at sammenføre familierelationer, af humanitære årsager, forudsat at de pågældende personer skriftligt giver deres samtykke.

44 I en situation, hvor de pågældende personer ikke skriftligt har givet udtryk for et ønske om, at den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af en mindreåriges ansøgning om international beskyttelse, skal være den medlemsstat, i hvilken den mindreåriges familiemedlemmer har fået tilladelse til at opholde sig som personer med international beskyttelse, skal afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, på denne baggrund ske i henhold til Dublin III-forordningens artikel 3, stk. 2. I henhold til denne bestemmelse, der finder anvendelse subsidiært, er det den første medlemsstat, som ansøgningen om international beskyttelse indgives til, der er ansvarlig for behandlingen, når det ikke på grundlag af kriterierne i denne forordning kan afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

45 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at Dublin III-forordningens artikel 20, stk. 3, skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke finder analog anvendelse på den situation, hvor en mindreårig og dennes forældre – selv om den mindreåriges forældre allerede har en ret til international beskyttelse i en anden medlemsstat – indgiver ansøgninger om international beskyttelse i den medlemsstat, hvor den mindreårige er født.

Det andet og det tredje spørgsmål

46 Under hensyn til besvarelsen af det første spørgsmål er det ufornødent at behandle det andet og det tredje spørgsmål.

Det fjerde spørgsmål

47 Med sit fjerde spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om proceduredirektivets artikel 33, stk. 2, litra a), skal fortolkes således, at bestemmelsen ved analog anvendelse tillader at afvise at realitetsbehandle en mindreårigs ansøgning om international beskyttelse, når det ikke er den mindreårige selv, men dennes forældre, der nyder international beskyttelse i en anden medlemsstat.

48 Det bemærkes, at medlemsstaterne i henhold til proceduredirektivets artikel 33, stk. 1, ikke behøver at tage stilling til, hvorvidt ansøgeren kan anerkendes med henblik på international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95, hvis en ansøgning i henhold til denne artikel afvises. I denne henseende er der i denne artikel 33, stk. 2, foretaget en udtømmende opregning af de situationer, hvor medlemsstaterne kan afvise en ansøgning om international beskyttelse (dom af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 76, og af 22.2.2022, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Familiens enhed – allerede tildelt beskyttelse), C-483/20, EU:C:2022:103, præmis 23).

49 Denne udtømmende karakter hviler både på denne bestemmelses ordlyd, bl.a. udtrykket »udelukkende« foran opregningen af afvisningsgrunde, og på bestemmelsens formål, der, således som Domstolen allerede har fastslået, består i at lette forpligtelsen for den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, ved at definere de

tilfælde, hvor en sådan ansøgning kan afvises (dom af 19.3.2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa), C-564/18, EU:C:2020:218, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis). Henset til dette formål har proceduredirektivets artikel 33, stk. 2, desuden i sin helhed karakter af en undtagelse i forhold til medlemsstaternes forpligtelse til at undersøge substansen i samtlige ansøgninger om international beskyttelse.

50 I henhold til proceduredirektivets artikel 33, stk. 2, litra a), kan medlemsstaterne afvise en ansøgning om international beskyttelse, hvis en anden medlemsstat har indrømmet international beskyttelse. Denne mulighed kan bl.a. forklares med betydningen af princippet om gensidig tillid i EU-retten – navnlig i det område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, som Unionen udgør, og som denne bestemmelse udgør et udtryk for inden for rammerne af den fælles asylprocedure, der er indført ved direktivet (jf. i denne retning dom af 22.2.2022, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Familiens enhed – allerede tildelt beskyttelse), C-483/20, EU:C:2022:103, præmis 28 og 29).

51 Det følger imidlertid såvel af den udtømmende karakter af opregningen i proceduredirektivets artikel 33, stk. 2, som af den undtagelsesvise karakter af afvisningsgrundene, som denne opregning indebærer, at direktivets artikel 33, stk. 2, litra a), skal fortolkes indskrænkende og derfor ikke kan anvendes på en situation, der ikke svarer til bestemmelsens ordlyd.

52 Denne bestemmelses personelle anvendelsesområde kan følgelig ikke udstrækkes til at omfatte en ansøger om international beskyttelse, der ikke selv nyder en sådan beskyttelse som omhandlet i den nævnte bestemmelse. Denne fortolkning bekræftes af 43. betragtning til proceduredirektivet, der, således som generaladvokaten har anført i punkt 40 i forslaget til afgørelse, præciserer rækkevidden af denne afvisningsgrund ved at anføre, at medlemsstaterne ikke bør være forpligtet til at vurdere substansen i en ansøgning om international beskyttelse, hvis et første asylland har givet »ansøgeren« flygtningestatus eller på anden vis ydet en tilstrækkelig beskyttelse.

53 I et tilfælde som det i hovedsagen omhandlede, hvor ansøgeren er en mindreårig, hvis familiemedlemmer er indrømmet international beskyttelse i en anden medlemsstat, men som ikke selv nyder en sådan beskyttelse, er denne ansøger følgelig ikke omfattet af anvendelsesområdet for den undtagelse, der er fastsat i proceduredirektivets artikel 33, stk. 2, litra a). Denne mindreåriges ansøgning kan derfor ikke afvises på dette grundlag.

54 Desuden kan denne bestemmelse ikke anvendes analogt som grundlag for en afgørelse om afvisning i denne situation. En sådan anvendelse ville nemlig ikke alene tilsidesætte den udtømmende karakter af opregningen i proceduredirektivets artikel 33, stk. 2, men ligeledes det forhold, at en sådan mindreårigs situation ikke er sammenlignelig med situationen for en ansøger om international beskyttelse, der allerede er omfattet af en sådan beskyttelse i en anden medlemsstat, hvilket udelukker enhver analogi.

55 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det fjerde spørgsmål besvares med, at proceduredirektivets artikel 33, stk. 2, litra a), skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke finder analog anvendelse på en mindreårigs ansøgning om international beskyttelse, når det ikke er denne mindreårige selv, men dennes forældre, der nyder international beskyttelse i en anden medlemsstat.

Sagsomkostninger

56 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

1) **Artikel 20, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne,**

   skal fortolkes således, at:

   bestemmelsen ikke finder analog anvendelse på den situation, hvor en mindreårig og dennes forældre – selv om den mindreåriges forældre allerede har en ret til international beskyttelse i en anden medlemsstat – indgiver ansøgninger om international beskyttelse i den medlemsstat, hvor den mindreårige er født.

2) **Artikel 33, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse**

   skal fortolkes således, at:

   bestemmelsen ikke finder analog anvendelse på en mindreårigs ansøgning om international beskyttelse, når det ikke er denne mindreårige selv, men dennes forældre, der nyder international beskyttelse i en anden medlemsstat.

Underskrifter